

Sygn. akt VIII *Ua 44/20*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 stycznia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Patrycja Bogacińska-Piątek (spr.)
Sędziowie:	Jarosław Klon Magdalena Kimel (del.)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 26 stycznia 2021r. w G.

sprawy z odwołania E. F.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w W.

o zasiłek chorobowy

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 29 lipca 2020 r. **sygn. akt** VI U 443/17

1. oddała apelację;
2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w W. na rzecz ubezpieczonej E. F. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Magdalena Kimel Patrycja Bogacińska-Piątek Jarosław Klon

(-) sędzia (-)sędzia (-) sędzia

Sygn. akt VIII *Ua 44/20*

UZASADNIENIE

Odwołująca E. F. wniosła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 20 października 2017 roku, w której pozwany odmówił odwołującej prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 3 czerwca 2017 roku do 16 października 2017 roku. Skarżąca wniosła o przyznanie zasiłku od dnia 31 lipca 2017 roku.

W uzasadnieniu odwołania odwołująca wskazała, że zaskarżoną decyzją odmówiono jej prawa do zasiłku chorobowego, gdyż okresy niezdolności do pracy były spowodowane schorzeniami współistniejącymi. Zdaniem odwołującej, decyzja organu rentowego jest błędna, albowiem jej niezdolność do pracy wynikająca z leczenia psychiatrycznego ustała dnia 29 lipca 2017 roku, na co odwołująca przedłożyła zaświadczenie lekarskie wydane przez

lekarza psychiatrę J. M.. Natomiast od dnia 31 lipca 2017 roku odwołująca zaczęła chorować na kręgosłup, co nie może być traktowane jako schorzenie wcześniej współistniejące. Odwołująca wniosła o przyznanie jej prawa do zasiłku chorobowego od dnia 31 lipca 2017 roku do dnia 16 października 2017 roku.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy domagał się oddalenia odwołania. W uzasadnieniu podano, że odwołująca wykorzystała 182 dni okresu zasiłkowego w dniu 3 kwietnia 2017 roku. Następnie, po przerwie nieprzekraczającej 60 dni, odwołująca stała się niezdolna do pracy od dnia 3 czerwca 2017 roku do 24 sierpnia 2017 roku (ponownie z powodu choroby o symbolu F41). Równolegle, od dnia 31 lipca 2017 roku do dnia 11 sierpnia 2017 roku odwołująca była niezdolna do pracy z powodu choroby o symbolu G54. Natomiast od dnia 12 sierpnia 2017 roku do dnia 16 października 2017 roku odwołująca była niezdolna do pracy z powodu choroby o symbolu M54. Organ rentowy wskazał, że zastępca Głównego Lekarza Orzecznika ZUS w opinii lekarskiej z dnia 13 października 2017 roku stwierdził, że schorzenia F41 i G54 są schorzeniami współistniejącymi.

Na rozprawie w dniu 13 marca 2019 roku (k.114v) pełnomocnik odwołującej, po ostatecznym sprecyzowaniu odwołania, wniósł o przyznanie odwołującej prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 31 lipca 2017 roku do dnia 29 stycznia 2018 roku, a więc do końca okresu zasiłkowego.

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 14 czerwca 2019 roku Sąd Rejonowy w Gliwicach wniosek pełnomocnika odwołującej za okres po 16 października 2017 roku (jako po okresie spornym w niniejszej sprawie) przekazał według właściwości organowi rentowemu Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w W..

Sąd Rejonowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 29 lipca 2020 roku zmienił zaskarżoną decyzję o tyle, że przyznał odwołującej E. F. prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 31 lipca 2017 roku do 16 października 2017 roku; zasądził od organu rentowego na rzecz odwołującej kwotę 180 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, oddalił odwołanie za okres od dnia 17 października 2017 roku do 29 stycznia 2018 roku wobec przekazania nowego wniosku do organu rentowego postanowieniem z dnia 14 czerwca 2019 roku.

Sąd Rejonowy ustalił, że:

w okresie od dnia 4 października 2016 roku do dnia 9 października 2016 roku odwołująca była niezdolna do pracy (kod choroby - K30). Następnie w okresie od dnia 10 października 2016 roku do dnia 3 kwietnia 2017 roku odwołująca była niezdolna do pracy z przyczyn psychiatrycznych (kod choroby - F41.2) i z dniem 3 kwietnia 2017 roku odwołująca wykorzystała okres zasiłkowy wynoszący 182 dni.

Następnie w okresie od dnia 3 czerwca 2017 roku do dnia 29 lipca 2017 roku odwołująca ponownie stała się niezdolna do pracy, przebywała na zwolnieniu lekarskim z przyczyn psychiatrycznych (kod symbolu choroby - F41.2).

Z dniem 29 lipca 2017 roku odwołująca zakończyła leczenie psychiatryczne i odzyskała zdolność do pracy.

Następnie w okresie od dnia 31 lipca 2017 roku do dnia 11 sierpnia 2017 roku odwołująca była niezdolna do pracy z powodu zaburzeń korzeni rdzeniowych (kod symbolu choroby - G54).

Z kolei w okresie od dnia 12 sierpnia 2017 roku do dnia 16 października 2017 roku odwołująca była niezdolna do pracy z powodu bólu kręgosłupa (kod symbolu choroby - G54).

Zaskarżoną decyzją z dnia 20 października 2017 roku nr (...) pozwany odmówił odwołującej prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 3 października 2017 roku do dnia 16 października 2017 roku. W uzasadnieniu wskazano, że odwołująca była niezdolna do pracy w okresie od dnia 4 października 2016 roku do dnia 3 kwietnia 2017 roku oraz w okresie od dnia 3 czerwca 2017 roku do dnia 16 października 2017 roku, nadto z opinii lekarskiej Zastępcy Głównego Lekarza Orzecznika ZUS w W. wynika, że schorzenia F41 i G54 są schorzeniami współistniejącymi, a niezdolność do

pracy odwołującej z powodu G54 rozpoczęła się jeszcze w czasie trwania niezdolności do pracy z powodu F41. Ponadto numery statystyczne G54 i M54 są stosowane przez lekarzy zamiennie.

Postanowieniem z dnia 14 lutego 2018 roku sąd dopuścił dowód z opinii biegłych: medycyny pracy i ortopedy na okoliczność ustalenia, czy odwołująca w związku z zakończeniem leczenia w dniu 29 lipca 2017 roku u lekarza psychiatry odzyskała zdolność do pracy, a nadto czy od dnia 31 lipca 2017 roku była niezdolna do pracy, jeżeli tak to z jakich przyczyn, kiedy powstała ta niezdolność do pracy, czy współistniała z niezdolnością do pracy trwającą do 29 lipca 2017 roku jeśli tak dlaczego, jeśli nie dlaczego oraz, czy u odwołującej zostały spełnione warunki ustalenia nowego okresu zasiłkowego w oparciu o akta, dokumentację i zeznania odwołującej.

Opinię w sprawie z dnia 10 kwietnia 2018 roku sporządzili biegli: R. H. specjalista z zakresu ortopedii oraz biegła E. B. specjalista z zakresu medycyny pracy. Biegli po przeprowadzeniu badania fizykalnego i zapoznaniu się z dokumentacją medyczną w sprawie stwierdzili, że odwołująca w okresie od dnia 31 lipca 2017 roku do dnia 11 sierpnia 2017 roku kontynuowała leczenie z powodu dyskopatii (G54) pod kontrolą medycyny rodzinnej. Według wpisów dokumentacji medycznej, ww. niezdolność odwołującej do pracy powstała w dniu 31 lipca 2017 roku i nie współistniała w żadnym ciągu czasowym łącznie z niezdolnością związaną z numerem F41.2 (tj. zespołem depresyjno-lękowym), a dowodzą tego jednoznacznie wpisy w dokumentacji medycznej, gdzie daty leczenia tych schorzeń i występowania dolegliwości nie pokrywają się. Nadto ww. biegli wskazali równocześnie, że u odwołującej nie zostały spełnione warunki niezbędne do rozpoczęcia nowego okresu zasiłkowego.

W opinii uzupełniającej z dnia 25 lipca 2018 roku biegli wskazali, że dostarczone przez stronę powodową zaświadczenie lekarskie (k. 66) dowodzi zakończenia przez powódkę leczenia w poradni PZP i odzyskania przez nią zdolności do pracy z dniem 30 lipca 2017 roku. Biegli wskazali, że należy uznać, że odwołująca odzyskała zdolność do pracy i zakończyła leczenie schorzeń, będących powodem jej niezdolności do pracy do dnia 29 lipca 2017 roku. Biegli wskazali nadto, że schorzenie, którego leczenie odwołująca rozpoczęła w dniu 31 lipca 2017 roku rozpoczęło nowy okres zasiłkowy. Leczenie to dotyczyło narządu ruchu, a konkretnie dolegliwości dyskopatycznych kręgosłupa i nie pozostaje w żadnym ciągłym, ani logicznym związku przyczynowo – skutkowym z wcześniejszą niezdolnością do pracy, związaną z leczeniem zaburzeń sfery psychicznej.

W opinii uzupełniającej z dnia 10 stycznia 2019 roku biegli: R. H. oraz E. B. wskazali, że z adnotacji „(...) bóle kręgosłupa L/S od 2 dni, promieniujące do prawej kończyny dolnej (...)”, nie wynika nic poza to, że powódka zaczęła odczuwać dolegliwości na 2 dni przed zgłoszeniem się do poradni. Wpis nie zawiera informacji o tym, że dolegliwości uniemożliwiały powódce funkcjonowanie, czy wykonywanie czynności dnia codziennego i w związku z tym wpis ten nie daje żadnych podstaw do uznania, że powódka była niezdolna do pracy w okresie przed 31 lipca 2017 roku.

Sąd opinie powołanych w sprawie biegłych uznał za stanowcze, spójne i przekonujące, logicznie umotywowane i kompleksowe – z tym jedynie zastrzeżeniem, że w pierwszej opinii biegli sprzecznie wskazali na brak nowego okresu zasiłkowego, czego sąd nie uwzględnił. Sąd podzielił te opinie w pozostałym zakresie, zaś okoliczności prawne co do oceny nowego okresu zasiłkowego Sąd ocenił samodzielnie stosownie do wniosków opinii biegłych. Z opinii tych wynika, że leczenie jakie rozpoczęła odwołująca w dniu 31 lipca 2017 roku skutkowało prawem do nowego okresu zasiłkowego z powodu nowego zachorowania które wystąpiło po przerwie w niezdolności do pracy (odzyskanie zdolności do pracy w dniu 29 lipca 2017 roku).

Leczenie to dotyczyło narządu ruchu, a konkretnie dolegliwości dyskopatycznych kręgosłupa i nie pozostaje w żadnym ciągłym, ani logicznym związku przyczynowo – skutkowym z wcześniejszą niezdolnością do pracy, związaną z leczeniem sfery psychicznej.

Sąd pierwszej instancji stwierdził, że odwołanie od zaskarżonej decyzji z dnia 20 października 2017 roku było zasadne, mając na uwadze ograniczony zakres odwołania do okresu począwszy od 31 lipca 2017 roku.

Zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 2020 r. poz. 870), zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania

niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni.

Z kolei zgodnie z art. 9 ust. 2 cytowanej ustawy, do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

Z przeprowadzonych w sprawie dowodów, w tym w szczególności zaświadczenia o zdolności do pracy, opinii biegłych: ortopedy i medycyny pracy oraz przesłuchania odwołującej wynika, że odwołująca odzyskała zdolność do pracy od dnia 29 lipca 2017 roku. Natomiast od dnia 31 lipca 2017 roku odwołująca rozpoczęła nowy okres zasiłkowy. Od tego dnia bowiem leczenie odwołującej dotyczyło jej narządu ruchu, a konkretnie dolegliwości dyskopatycznych kręgosłupa i nie pozostawało w żadnym ciągłym, ani logicznym związku przyczynowo – skutkowym z wcześniejszą jej niezdolnością do pracy, a związaną z leczeniem sfery psychicznej.

W konsekwencji, odwołująca spełniła przesłanki prawa do nowego okresu zasiłkowego przy ponownym zachorowaniu od dnia 31 lipca 2017 roku, aż do dnia 16 października 2017 roku (symbole chorób G54, M 54) albowiem przerwa w medycznej niezdolności do pracy, co prawda nie przekraczała 60 dni, to jednak przerwa ta spowodowana była inną chorobą (schorzenie kręgosłupa), stanowiącą inną jednostkę chorobową odwołującej. O nowym zachorowaniu świadczyły opinie biegłych i stwierdzone dolegliwości a nie wyłącznie kody choroby, które nie są samodzielną podstawą ustaleń w tym zakresie.

Powyższy wyrok został zaskarżony apelacją przez organ rentowy, w całości. Rozstrzygnięciu zarzucono:

1. naruszenie przepisów postępowania :

- art. 233 § 1 k.p.c. przez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, w szczególności poprzez ustalenie, że z dniem 29 lipca 2017 roku odwołująca odzyskała zdolność do pracy;
- art. 278, 286, 233§ 1 k.p.c. przez dokonanie ustaleń wymagających uzyskania specjalnych wiadomości psychiatrycznych na podstawie innych dowodów niż opinia biegłego psychiatry;

2. naruszenie przepisów prawa materialnego, a w szczególności:

- art. 8 w zw. z art. 9 ust. 1 i 2 ustawy z 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa poprzez uznanie, iż odwołująca nie wyczerpała 182 dni okresu zasiłkowego i przyznanie jej prawa do zasiłku chorobowego za okres od 31 lipca 2017 roku do 16 października 2017 roku.

Wskazując na powyższe organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, zasądzenie od odwołującej na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację ubezpieczona wniosła o oddalenie apelacji, oddalenie wniosków dowodowych zawartych w apelacji, zasądzenie od organu rentowego na rzecz odwołującej kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja nie jest zasadna.

Sąd pierwszej instancji przeprowadził szczegółowe postępowanie dowodowe i ustalił stan faktyczny. Ustalenia te Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne.

Sąd pierwszej instancji nie naruszył przepisów prawa procesowego. Ocena dowodów przez Sąd Rejonowy została przeprowadzona zgodnie z ramami wyznaczonymi przez przepis art. 233 § 1 k.p.c. Chybione jest stanowisko organu rentowego, że została dokonana w sposób dowolny. Nie doszło także do naruszenia przepisów art. 278, 286, 233§ 1 k.p.c. Podkreślenia wymaga, że zgodnie z przepisem art. 229 k.p.c. nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeśli przyznanie nie budzi wątpliwości. W toku postępowania sądowego odwołująca przedłożyła zaświadczenie wystawione przez lekarza psychiatrę J. M. z dnia 28 lipca 2017 roku (karta 118). Z zaświadczenia tego wynika, że u ubezpieczonej „nastąpiła poprawa znaczna stanu psychicznego, obecnie nastrój wyrównany, napęd w normie. Pacjentka relacjonuje ustąpienie niepokoju. Chce wrócić do pracy.”. W zaświadczeniu lekarz psychiatra pisze dalej: „Przerwałam L4, zdolność do pracy. Leki ma.”. Po zapoznaniu się z tym zaświadczeniem organ rentowy w piśmie z dnia 24 lipca 2019 roku (karta 125) podał, że oryginał dokumentu stanowi nową okoliczność w sprawie i brak jest podstaw do wnoszenia uwag w świetle zaświadczenia o odzyskaniu zdolności do pracy z przyczyn psychiatrycznych. Do tego pisma ZUS załączył opinie lekarskie: z 19 lipca 2019 roku i 23 lipca 2019 roku – sporządzone przez Głównego Lekarza Orzecznika II Oddziału ZUS w W. (karta 126-127). W związku z powyższym sąd pierwszej instancji uznał, że odzyskanie zdolności do pracy przez ubezpieczoną z dniem 29 lipca 2017 roku nie jest okolicznością sporną. Przyznanie faktu odzyskania zdolności do pracy przez odwołującą poparte opiniami lekarskimi nie budziło wątpliwości. Zatem zgodnie z art. 229 k.p.c. nie było podstaw do zasięgnięcia opinii biegłego psychiatry.

W apelacji organ rentowy powołał się na okoliczność, że prawidłowość zwolnienia lekarskiego za okres od 21 lipca 2017 roku do 24 sierpnia 2017 roku była kontrolowana przez ZUS. W jej wyniku stwierdzono, że wydane zaświadczenie lekarskie jest prawidłowe. W toku postępowania przed sądem pierwszej instancji ta okoliczność była znana. Organ rentowy powoływał się na nią w piśmie z dnia 25 stycznia 2019 roku (karta 107) i załączył do niego opinię lekarską (karta 108). Sąd Okręgowy zwraca uwagę, że ZUS wiedząc iż zwolnienie lekarskie za okres od 21 lipca 2017 roku do 24 sierpnia 2017 roku było kontrolowane i stwierdzono jego prawidłowość, po zapoznaniu się z zaświadczeniem lek. J. M. z 28 lipca 2017 roku zajął stanowisko, że ubezpieczona odzyskała zdolność do pracy od 29 lipca 2017 roku.

Nie doszło do naruszenia przepisów prawa materialnego tj. art. 8 w zw. z art. 9 ust. 1 i 2 ustawy z 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2017r., poz. 1368 ze zm.). Skoro ubezpieczona w dniu 30 lipca 2017 roku była zdolna do pracy, a następnie stała się do niej niezdolna od 31 lipca 2017 roku z powodu innej choroby niż w związku, z którą przebywała na zasiłku chorobowym przez 182 dni, otwarł się nowy okres zasiłkowy.

Mając powyższe na uwadze oddalono apelację na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U z 2015r., poz.1800 ze zm.)

(-) Magdalena Kimel (-) Patrycja Bogacińska-Piątek (-) Jarosław Klon

sędzia sędzia sędzia